

מסורת הש"ס

(א) נדרים פנ לעיל יט.
(ב) שנועות ח. לעיל יט. ב"ק
נא: נדרים י. חטיות יא.
(כריתות טו. ג) (ג) י"ל בריב
פירוש גדול הדור.
(ד) (תוספתא פ"ג) (ה) י"ל
פ"ט. (ו) י"ל לעיל. (ז) י"ל
דעב. ח) י"ל ה"א. (ט) י"ל
דקאמר הכס רש מנחין.

נוסחת הריב"ן

(א) היכל דגדרה בנזיר ט'
(ב) לנזירות: ג) תהקיים:

הגהות הב"ח

(א) גמ' וחסידותה חסודה
ר' שמעון אומר אם וכו'
שפיין מטרות שמע
מינה בעל מינו גיז מר
זוטרא: (ב) רש"י ד"ה
תייתי נמי שולת: (ג) ד"ה
דאא מני דמי אלפיג
דמיעק עקד ליה
לנזירות מיתמי:

הנהגות מהר"ב

רנשבורג

[illegible]

מי שאמר פרק רביעי נזיר

הסנה נמי ירשא סופנה. את הארבעים דלניה לריסה: (א) האשה שגדלה
בבנין ונעמלה ואח"כ הפר לה בעלה מביתא חטאא העוף. דלפילו
דאחמורין דמיהו כחטאא שמתו בעליה כיון דבעל מיעקר עקר לה לא
אשכחן דה דמיל לנמיה: (ב) יוסי נמי שולח העוף. ומאסא לא פריך

דמיתיי נמי אשס דאין אשס נא אלס
במקום שערין ליכטן צומירוד אחרת:
י' הכי דחיתול עליו נירות צטרה:
(א) הכי מני. דמני אע"ג דהערק ליה
נירות מייתי ליה חטאת השוף: רבי
אליעזר דקצר ביא. דאמר דלרין
ספרה על ציפר עזמן מן היין: ביא
מוסרס ותכירס אסורה. דבעל
מינו גיין. ומסיס הכייהר ר' שמוען
אומרם אס אחרת הייני חמוקין
דמשמע על' ומקיים מירודין עליו
לקיים ואס לאו לא וכיון שספר לה
בעלה לראשון שחיון ממותות:
מר

המזער עצמו מכל¹²² דבר על אחת כמה וכמה
האשה שנדרה בנייר ושמעה תבירתה ואמרה
ראשונה והפר לה היא מותרת ותבירתה אסורה (5)

הנהגתו של שמואל אהרן ארנסט

והנתיבהה וסחטת וזה עשה למעיקר תקקק ועשה מהדר תמישט
הקסר וקך רבנן וזהו שלפוטתה דתנא ה"א ד"ש אמר אל
עלמסחמור דכתיב וז"ל אזי מוחמתי ותימה ביון שקצילה מוחמתי
ואילו אמר הרעי מור היום ולמחר אזי מור הוי מיר שלמיס י
הדסי כיחמ תבוספתה (י"ג) ולא תבוסמתי להיות אלף בתומין שמיה מוחמ
שגהיה מוחמתי לא יחול על מירסתי כי עיקר ור"ש לא כלה פלוגי
ע"ה דל"ש אפי' ואפי' לגד מפרשין לתלמתי הכי כנא פלוגי
מ וזוטא בריה דרב מרי אמר חיינו דרבי בר חמא דבני רבי ב
תמיס או וז"ל בנדרים (דף כ"א) שמעתי ליה דלמיבעא ליה לרמ
שנשר שלמיס וזיקה אקור בנכילה ואחר וזיקה מוחמ דבככר
הגידור לומר קודם סוסיש נר וזה שלמיס וזיקה אקור וזככר
היהיה מוחמ ושבעמתי סס מפרשיס דמר וזיקה בריה דרב מרי עני
והזכירה אקורה ופשיט ב' דלמחמ מיבז גייז והשחמ מר וזיקה דח
מזכירה עולת העוק ותזכירה דלקורה היעי משוס דנמעיקר מיתסס
ואקורה ונכוחו אקורה אקור עולה לגדור ולעמוד אפי' יפר לה צנלה וזככר
דנכמעיקר מתסס י' וקשה טובה להאי פירושא דמר דרמי בר חמא
הזיקה אינה מתרת הנשר אלף מזורקה ואילן ולא למפרע והסד
קקקק אפי' אם אמרת דנמעיקר מתסס מזכירה היה לה להיות מוחמ
כי הוה דרשון הוחרו מני כולם משוס דחכס עיקר הנדר מעיקר
ואקורה [וח] מזנין לישב דמוקס ויומר כי חכס איז ממיר אלף
שאלו לא היה הנדר היה מושל כלל הלכך הוחרו כולם אלף הנצל
קקקקק לענין זה השני כאלו נשאר עליה נדר קלם ותזכירה אקורה וז
מזכירה וזיקה אקורה אקור הש"ס דנמעיקר תלמי נפקא מינה לא
והז"ל גמי אישחרת מנלח מר וזיקה וסחמ הדיא סקוקא וז"ל
[ו] לא אמת דהייה שפיר להאי פירושא דהסכרה סקוקה וי' וז

שמונה הוא כלומר אע"פ (הסכא) [התסם] הנביא אינה פשוטה הלא
לנו להביא הנביא דרמי בר חמא [דלן] מהכא הנביא יש לנו לומר
הנביא הנביא להודיענו הסכר דמשיקול קמתפס דלי [ולא] ש
וע"פ דלישנא דמתיא כהדיא [משמע] הפסיקוה קיימא דמתיא לעיל
דלי דחי הפסיקוה אלף קיימא דעל מיגו גי' וקאמי הינו דרמי
למחרי דחתיבה אסורה י' שמהו אלף תלנתל ממשיקול מתפס ד
עבדלה אלף אמרי' ואני כמשיקול כמו ה' שמהו אסורה עכשיו אחי
הקודם וריקא אן קסא דמי דמי ודחי גי' אשה אמרי' דעמה אמשיק
נודר בשעת הימר אחר וריקא דמיס ואמאי יומא דעמיה אמשי
לקאמר הדי ככר זה [בכשר וזה] שלמים קודם וריקא ובהי פליגי קו
ללחור וריקא דמיס. (הסכא) דלחור למימר דלחור וריקא דמיס ד
ויותר אלף הרי עלי בכשר וזחי שלמים מהו ו' וע"כ מפרש הש"ס
ויקן סוכר סוגיא דהכא וכן מפרש בנביא דלחור קונה בשבט גלי ד
הבול קתא (ד"ק גט.) ע"כ א"ל חזן מייקס ד"ק (דף ע"ג.) דיש שינוי ללחור
בשעת קדושת (הגהה"ה) ודחי הש"ס דלא הפסיקוה אחר ברייתא
משוקוה דמיוס מתי אכל ליה חזן מייקס קודם כלומר אמרי' ש קד
בה קדושה לענין טומאת הגוף דאסור לאכול בשר שלמים בטומאה
במשיקול מתפס בקודם וריקא או לאחר וריקא לפי שהאדם טועמת

כב.

יד א מ"י פ"ג מהל'
נדרים הלכ' טו סמג
לארץ רחב טור ש"ע י"ד
סי' רלד סעיף נא:

תורה אור השלם

1. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד
לְחֻטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה
וּכְפָר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא
עַל הַנֶּפֶשׁ וְקָדַשׁ אֶת
רִאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:
בַּמִּדְבָּר ו' יא

הגהות התוספות

1. צ"ל דגרסינן לעיל.
2. כאן הוא סה"ד ומה"ד
- ר"ש אומר אם אמרה בו'
- כצ"ל. 3. צ"ל אם אמרה לא
- נשבעתי בו'. 4. צ"ל אפילו
5. חובת
- לי אמרה ואני בו'. 5. חובת
6. צ"ל היכא
- דמתי בשב ונחי שלמים
- אחר שנוקה ונחי. 7. צ"ל
- אחר זריקה. 8. צ"ל דאי
- בזנינא לחפוס.

מוסף רש"י

וכפר עליו. נטיר חטא על הנפש.
מחנע שחטא נפש אדם
(ב"ק לא.) וכן באיו נפש
הטא זה. מי הכ ענקא
חוטא (תענית ז' א.) אלא
מפני שציער עצמו מן
היין. שאין מזה לעבר
עלמ. כדאמרין (הוריות ז'
לדיק יז אכלי האי עלמא
מי סני להו (תענית ז' א.)

פי' הרא"ש

דחטאת העוף באה על
הספק חיות דורית הבריה
האשה דורית בניור
מותרת וחברתה
היה אלאם ביה מינו
גיו. ועפ"י שדוכתו
בריוה לעיל
מיון שאנה במאה
על העוף שדוכתו עק
היה חרית פלי עליה.
ועל דאפשר ליישב עק
פליה במאה דמינו גיו
על דאפשר עלה העוף
דכביס הויר רבוי אמי
דכביס כשצורן הויר
אכל זו שהער נזה
אפי"ש שנטמא חרית
היה צריכה לבא. וכן
אומר א שמה הרמ
כמוהן שמה מותרת.
וכיון שאמרה זו הלשן
ועתה א יבטלנו
שנה של א ככל

הב' גרס' ואי ס"ד מינו גיז' תיית' עולת העקב. וה"ה דלסס
נמי איבעי לה לאסחוי אלא נקט עולת העוף משום דמטאת
העוף ועולת העוף כחד קרא כמביי: **הא** מגי' ר"א הקפד בר רבי
יחא. פירוש לעולם מיעקר עקר ולכן אינה מביאה עולת העוף

והטעם העוף מייחל משהו דלחיל
על הספק והי איתא א' כפ"ק
דגדרים (דף י.) והשתא מסקינן דבעל
מיעקר עקב וקשה מאי שאל שאל
מייחל עקב מילתא דר' אלעזר הקפר
ולעיל לא מייחל לה דקאמר לעולם
מיעקר עקב וכיון דלגריס כפרה הוה
וכו' ע"כ נראה דגריס"י הכי וכוין
ללא גריס כפרה הוה ליה כהנאט
שמתו בעליה והכי פירושו לעולם
[ומיעקר] עקר ומ"מ כיון שהקדישה
לא נפקא לחולין ובי היפר לה הוה לה
כהנאט שמתו בעליה אי נמי לגריס
הספרים נמי יחא דלעיל לא עבדינן
מכל וכל כר' אלעזר דאין קרב אכל
הכא דקרב מייחל שפיר מילתא דרי
אלעזר דהוי כווייתא כהנאט וכל:
תא שבע דרביא בהדיא היא
מותרת וחבירתה אסורה אלא דבעל

מינו גי' אין ז'ה שטיט הש"ס וי"ל דההיא קוממנא ליה כר' אלעזר
מינו גי' כמותין שמיך מותרת דמשמע אריי כמותין לכל דרכין
אין הריה מותרת בהכרח חבירה ביון דמינו גי' איה מירות
דאין מירות פחות מל' יום דמתן בפרק קמא (לעיל ה.) ואומר ר"י
ות אם אמה הי' משום דמשמע ליה לר"ש דהי' קוממנא לה אם סופך
לגמא דה"ק אלא להוסיף ליה וגם ט"ק מודה ליה ואומר מהר"ק
לא (ומתווכחין אלא להיות [במתוך] ובה ספליי רבנן ור"ש:
חמא ה"י ע"י בבשרו ובחי' שפטים סוהו כי סתמים אינש במעיקרא
כר חמא אחר שנקרי' הדמים ואמר ככר זה עלי כבשר ובחי' שלמים
ומביעיה ליה כי אמר ככר זה עלי כבשר ובחי' שלמים איה דעת
אור אז שאל דבשר כבשר שלמים השאל איה זריקה ויהי וגם הככר
ידמי הפשטותא שפסט הש"ס כמריחא דמנא לדריא היא מותרת
ועולם מיעקר עקר כדאסיקנא מההיא דמביאה חטאת העוף ואינה
למורח מתפסה ופסה להיות כמחיה עד שלא יפר לה בעלה שהיא
נדרה למפרע כדאשכחן דרמי דר חמא מביעיה ליה היא כי אמרין
הי' פסית ל' בדמיעקרא מתפסים ועוד דהתא בפרי' דרמי דר חמא
אי אמר כמיעקרא מתפסים אסור אבל גבי הפרה דבעל אי מיעקרא
מתפסי דהדר כאילו לא חל מעולם ועוד דמאי שאל מחמת' דקמי'
(והכאן) צעין למימר אפי' אם הבעל עקר הדרד מעיקרו חבירה
המטה (ומזה) ליה לגדר טעמא ומעקרא והלכך כדשמייר הראשון הי'
דמי לאשמו' בלא מרעו ופוח מוגדיל הכחוש הלכך אפי' אי מעקרא
ע"ק וע"כ דהשתא מר וטורא צעי למימר אפי' אי בעל מיעקר עקרא
ז' שדרה צניז' ושמעה חבירה ואמרה ואמי אי אמר מיעקר קא'
דאמר הי' דחי מי דמי החם כיון דלמור הרי עלי כבשר ובחי' שלמים
ז' וטור דר"ל ומי דמי וכולה מילתיה דמר וטורא ויהי ולשון מר
ז' י' כ' לומר כדשמות דמיעקרא קמתפסים (דמרי) ודיוקא ועוד מר
במעקרא קמתפסים דמפרש ואזיל ויש ליישב בדוחק דמשום הי'
צניז' בעלמא לא סברא אלא נאמר לה הלא בדמעקרא קמתפסים
אין הריה מותרת בהכרח חבירה ביון דמינו גי' איה מירות

[illegible]